

L'ENTREVISTA

Miquel Àngel Marín

Clarinetista i director del festival Bouesia

"No hi veig jerarquia cultural entre un poema i un bou"

TERRES DE L'EBRE *Sílvia Berbis*

Pregunta: Què és més cultura, un bou o un poema?

Resposta: No hi veig jerarquia cultural entre un bou i un poema, hi veig analogia.

P: I entre un bou i un piano, quina analogia hi podem trobar?

R: Per exemple, que un piano pot tossar igual o més fort que un bou (al músic, en aquest cas).

P: Què sent quan veu embolar un bou? I quan Carlos Santos s'embola amb la música?

R: Respecte, emoció, ganes d'arrancar a córrer si estic baix a la plaça. Carlos Santos és un model de músic per a mi i sento goig quan s'embola de música.

P: Fins a quin punt l'art ha de ser provocació?

R: Malament rai si l'artista té intencions, siga de provocar o de qualsevol tipus. Les intencions bloquegen.

P: Com va nèixer el festival Bouesia i quin pensu que és fins ara el seu principal llegat o fita aconseguida?

R: Va nèixer del desig que la pràctica artística, com qualsevol altra pràctica, formés part de la realitat del Delta i de les Terres de l'Ebre. Hi han passat més de dos-cents artistes i més d'un centenar no havien mostrat mai el seu treball aquí al nostre territori.

P: El paisatge és art o simplement el condiciona?

R: El paisatge canta, balla, xiula, escolta, parla, és un material més en mans de qui vulga.

P: Si estés a les seues mans, el modificaria? I si és així, què voldria que expressés?

R: Està a les meues mans i ja el modifico; enguany amb la Bouesia ens hem fixat en el canal de l'esquerra a Tortosa: no forma part del glamur tortosí, és la Tortosa pagesa o la Tortosa dels terratinents que el van projectar. Potser això és modificar el paisatge, mirar el que ningú mira.

P: A banda de cent anys, John Cage i el canal de l'esquerra de l'Ebre tenen en comú que van ser revolucionaris. Quina és la revolució que va fer cadascú?

Miquel Àngel Marín, en una imatge recent.

Miquel Àngel Marín (la Cava, 1966) és clarinetista i dirigeix l'eclèctic festival Bouesia de Deltebre. Ha publicat 'Lo clarinet és l'aixada' i 'Música és enxampar mosques'.

R: La revolució de John Cage va ser múltiple: va ensenyar que la música és un codi obert a les altres disciplines artístiques i a la vida en la seua totalitat. Va crear amb el que tenia més a mà (per exemple el soroll) i ens va mostrar que el prejudici pel concret ens aïlla a uns dels altres. El canal de l'esquerra va significar la revolució agrícola més important del segle xx a Europa, la del delta de l'Ebre.

P: Quina revolució ens aniria bé fer ara a l'Ebre?

P: La de sempre i la de cada dia: agafar el bou per les banyes i no deixar que tosse gaire.

R: Per què creu que la poesia costa tant d'arribar a la gent?

P: La poesia és moltes coses,

no només l'escrita en un llibre. La poesia va caure als peus de la pàgina escrita quan es va inventar la impremta, al segle xv, llavors va ser quan es va separar de la música, ja que sempre havien anat unides. No sé per què costa arribar la poesia de llibre a la gent; no sé si és problema del llibre o de la gent.

P: Per entendre els bouetes, cal obrir la ment o simplement deixar-se fluir?

R: No cal entendre els bouetes. Tal com va dir la ballarina i performer Sònia Gómez, haurien de fer-se bouesies tot l'any; llavors els bouetes formarien part del paisatge comú ebrenc i ningú es preguntaria què volen dir aquesta gent. ■

L'EBRE

NÚMERO
541

DIVENDRES
22 DE JUNY
DEL 2012